

Dr. H.F. Kohlbrugge

Tekst: GALATEN 5:24.

Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist mét de bewegingen en begeerlijkheden.

Met macht gaan de woorden onzes Heeren daarheen: "Ik ben gekomen om vuur op de aarde te werpen; en wat wil Ik, indien het alrede ontstoken is." (Luc. 12: 49) Aan een volk wordt een grote genade bewezen, als de Heere eens weer iemand zendt, door wie Hij bij vernieuwing zo'n vuur ontsteekt, iemand, in wie deze Geest des Heeren is, om ook met de Heere te zeggen: *wat zou ik liever willen, dan dat het reeds brandde!*

Christus is gekomen, om de werken des duivels te verstoren. Waar die werken des duivels verstoord worden, daar kan het niet rustig toegaan; immers zo luidt de oude spreuk: Het Woord Gods moet rumoeren. Maar wat gaan ons degene aan, die buiten zijn; dat het Woord Gods maar onder ons werke, dan zal het zich ook wel naar buiten openbaren. Dat de werken des duivels maar eerst bij ons en in ons verstoord zijn! Het Evangelie kan alleen dan vrede brengen, als het eerst onrust en tweedracht gesticht heeft, onrust in de harten dergenen, die vast slapen en ronken op hun droesem; tweedracht en onvrede met zichzelf in de harten dergenen, die zich "vrede, vrede" voorprediken, terwijl er geen ware vrede is. Alleen tweedracht in het binnenste en onvrede met zichzelf wordt oorzaak, dat de ziel tot de ware rust komt. die mens acht ik gelukkig, die zich laat tuchtigen door het Woord Gods, die zichzelf niet opsiert voor het Woord, zichzelf ook niet vleit met het Woord, die ook niet huichelt voor het Woord.

Het Woord Gods is een Woord van hoge ernst, en wél hem, die er voor siddert en beeft. Het ziet er met het Evangelie wonderbaar uit; men zou er bijna van zeggen, wat Joab eens van David zeide: "Gij zijt liefhebbende die u haten, en hatende die u liefhebben" (2 Sam. 19:6). Er zijn toch velen, die het Evangelie haten, en die het Evangelie nochtans liefheeft, omdat het Evangelie immers alleen daarop uit is, zich met vijanden te verzoenen en zalig te maken wat verloren is. Wederom zijn er velen, die het Evangelie liefhebben, maar die het Evangelie desniettemin moet haten, omdat zij zich wel bij het Evangelie willen houden, om eenmaal goede dagen, kwijscheiding van zonden en de hemel der zaligheid te hebben; zij hebben evenwel voor het Evangelie geen hart. Het Evangelie reinigt van alle onreinheid; en immers niet, omdat het de onreinheid liefheeft, integendeel omdat het dezelve haat en de reinheid liefheeft. Het Evangelie wil elke ongerechtigheid uit de weg geruimd hebben. Daarom staat er ook geschreven: "Een ieder, die de Naam des Heeren (van Christus) noemt, sta af van ongerechtigheid" (2Tim. 2: 19), hij hebbe afstand gedaan niet van deze of gene, maar van alle ongerechtigheid. Daarom wordt ook bij de prediking des Evangelies met zoveel nadruk en macht de Wet Gods gehandhaafd. Het Evangelie houdt zich bezig met arme zondaren; dat wil zeggen, met zulke arme zondaren, met zulke ellendigen, die niet maar zo luchtig er over praten, dat zij arme en ellendige zondaren zijn, bij wie het lippentaal is: "Wij zijn maar mensen en niets meer"; nee, met zulke zondaren, wie de zonde een zware last is geworden, en die daarmee tonen, dat zij God eren, vrezen en liefhebben; die ook in waarheid begeren van de zonde verlost te zijn, die daarom ook beven en sidderen en wegzinken voor het Woord Gods.

Ik heb het u nu reeds herhaalde malen voorgehouden: het moet er wezen, wat de Wet wil. De Wet blijft eeuwig, zij laat zich niet in het stof vertreden. Wij hebben toe te zien, dat en hoe wij overeenkomstig de Wet zijn. Gijzelf moogt oordelen, of het Evangelie iemand dierbaar is, wanneer diens hart niet bij het Evangelie is; en gijzelf moogt beslissen, of het hart van iemand bij het Evangelie is, wanneer diens gedrag en wandel voor Christus en zijn heilige engelen, het gedrag in de omgang met de broeder en met de zijnen niet waardig is het Evangelie. De troost des Evangelies is slechts voor degenen, die troost behoeven; en zij, die door het Evangelie vertroost zijn, zijn vol van goede werken; ware dat niet zo, dan zou het Evangelie een machteloos ding zijn, en geen macht tot zaligheid dengene die geloven. Dat het evenwel in waarheid een macht is tot zaligheid dengene die geloven, dat zal ik u in deze ure bewijzen.

Het zijn zware en harde woorden, die men ook wel graag uit de Bijbel zou willen doen verdwijnen; zij staan intussen nu eens voor altijd in de Bijbel. Wat daarmee aangevangen? "Een doek er op gelegd, en tot andere meer troostrijke woorden overgegaan! Wie dan "van Christus" zijn, die mogen het zijn; ik houd mij aan de genade, ik zal ook wel binnen komen", zo denkt het menselijk hart. Of: "Het zij dan zo, dat die, welke "van Christus" zijn, het vlees gekruisigd hebben mét de bewegingen (hartstochten) En begeerlijkheden (lusten); nochtans, ik ben ook "van Christus", al is het dat ik nog niet in het geval verkeer van het vlees gekruisigd te hebben." Of: "Wel zeker, zo is het; men moet dat evenwel in die zin verstaan, dat zulks waarheid is in Christus; men behoort dat echter niet zo nauw te nemen in de praktijk want dan zou geen mens zalig worden."

Geliefden! Wat geschreven staat, dat staat geschreven, en aan het Woord Gods valt niets te kunstelen, niets te schikken of te plooiën.

Wij beantwoorden de twee vragen:

- I. Waaron schrijft de Apostel: *"Die van Christus zijn"*?
- II. Wat beweert hij van dezen?

I.
Waarom schrijft de Apostel: "Die van Christus zijn"? Wordt u het niet allerwege bij de Waarheid gewaar, dat Zij haken en voetangels legt? Hebben wij dat ook niet in de woorden gelezen, die wij u de vorigen Zondag verklaarden: "Zo anders de Geest van God in u woont. En indien Christus in ulieden is ... indien de Geest Desgenen, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont." Het Evangelie schijnt wonderbaar algemeen, het sluit voor niemand de deur, het maakt zich voor elkeen toegankelijk, het sluit niemand buiten; nochtans maakt het weer de poort zo eng, dat er niet eens een ademtocht eens mensen door kan; het maakt de weg zo smal, dat geen mens in staat is, om langs zo'n smalle weg, zelfs met de uiterste voorzichtigheid en de grootste inspanning om het evenwicht te bewaren, het einde goed te bereiken. Heeft het Evangelie dan ook oorzaak, om zo te doen? Moet het dan de mens misleiden, hem voorliegen, dat hij iets heeft wat hij inderdaad niet heeft? Ware er wel een ongelukkiger mens, dan de zodanige, die Zo dit mogelijk ware in de hemel aankwam, zonder gelukzalig te zijn in God? De hel is voor die verdraaglijker dan de hemel, waarin God woont. De Waarheid des Evangelies is kuis en daar zij naar haar wezen koninklijk is, is zij allen goedgunstig en erop uit, allen zalig te maken; wederom daar zij kuis is, stelt zij zich slechts in het bezit van hem, die haar van hart liefheeft; al de overigen hebben aan haar niets, ofschoon zij allen zich beroemen op haar liefde en in haar bezit. En alleen hij heeft de Waarheid des Evangelies van hart lief, wie het er om gegaan is en er om gaat, voor God in gerechtigheid en heiligheid bevonden te zijn.

Velen dragen roem op het Evangelie, op de genade, evenals de Galaten; zij beroemden er zich op, dat zij van Christus waren. Het merendeel der inwoners van deze stad zijn Christenen, te weten in die zin, dat zij zich op hun geloof beroemen; ja, bijna wij allen, zoals wij hier zijn, beroemen er ons op, dat wij van

Christus zijn; bij dat alles siddert en beeft menigmaal mijn hart bij de gedachte, hoe velen er zich aan het einde zullen bedrogen vinden, als God het verborgen oordelen zal en aan het licht brengen, wat er in de harten der mensen verscholen ligt.

Waarom schrijft de Apostel niet: *u bent van Christus en u hebt het vlees gekruisigd?* Ach, hoe graag zou hij dit hebben geschreven! Maar water kan ik alleen aan de dorstigen geven, wijn aan de bedroefden van hart, en melk aan hen die melk begeren. Daarom is ook het Woord zo geschreven en wordt zo meegedeeld, dat het allerwege alleen voor degene is, die in waarheid verslagen zijn van geest, en beven voor 's Heeren Woord. Veel dierbare waarheden heb ik u in een reeks van leerredenen voorgehouden, u predikende van de macht der liefde Gods, van de heerschappij der genade, juist daar, waar de zonde bovenmate machtig geworden is. In allerlei trekken heb ik het u voor ogen gesteld, hoe al wat tot onze zaligheid dient, geheel en alleen Gods werk is, zoals ook wijzelf Gods werk zijn; en dat alles in Christus Jezus zo geschikt en besteld is, dat wij, zo wij van Christus zijn, in de geboden en wegen Gods geleid en gehouden worden door de Geest der genade Gods en van Christus. Indien dit waarheden zijn, die alleen maar in het hoofd behoeven te zitten, dan zijn zij volstrekt van geen waarde; nee, zij moeten voor ons levenswaarheden zijn. De zeshonderdduizend mensen, die met Mozes uit Egypte togen, hebben allen het woord vernomen: "Ik ben de Heere uw God"; zij hebben zich ook herhaalde malen verblijd, wanneer zij de macht der genade Gods in de menigvuldige weldaden en uitreddingen uit allerlei nood beleefden, nochtans heeft God aan het merendeel van hen geen welgevallen gehad; slechts twee hunr, Jozua en Kaleb, zijn ingegaan in de rust. Niet meer dan acht zielen zijn in de dagen van Noach in de ark behouden geworden, de overigen zijn allen in de wateren van de zondvloed omgekomen.

Moeten wij dit niet ter harte nemen? Hoe velen, meent gij, zullen er wel terechtgekomen zijn uit de Gemeente der Galatiërs, aan wie Paulus zijn Brief geschreven heeft? Hun getal is Gode bekend. Maar wie zich bij zulke hoogernstige woorden niet heeft laten opwekken, om in waarheid in de ingewanden Gods geborgen te zijn, die lijdt nu pijn in de eeuwige vlammen der smarten der hel, dewijl hij de vlam der liefde, de Geest, Die in zulke getrouwe woorden over hem kwam, uitgeblust heeft met de gedachte: "ik weet het wel", en het bleef met hem nochtans bij het oude. Het is heel wat anders "van Christus te zijn" in die zin, dat Christus uw aller Heer is, en heel wat anders "van Christus te zijn" in die zin, dat gij u onder de stem van Zijn Evangelie buigt. Heel wat anders "van Christus te zijn", in zover de ganse zaak der zaligheid van een mens voor God gereed is, en heel wat anders, of er honger en dorst naar gerechtigheid is, of er verslagenheid en verbrijzeling des geestes is en zodanig besef van een "arm zondaar" te zijn, waarbij de geringste handeling, die het Evangelie onwaardig is, een mens in de diepste diepte voert, zodat hij er mee voor God komt en het er hem om gaat, in handel en wandel in waarheid overeenkomstig het Evangelie te wezen. Het is wat anders, zich van de zonde omringd te gevoelen, als ware men er niet van omringd, en iets anders daaronder zodanig tot niets te worden, dat men 't diep in zijn binnenste beseft, hoe nauw het er op aankomt ten aanzien van de weg des levens. De werken des vleses en de vrucht des Geestes laten zich nimmer verenigen. Het Evangelie slaat de mens niet daarom ook elke stut naast Christus en de genade uit de hand, om hem nu een aflatbrief in zijn zak te geven, waarmee hij zich zou kunnen troosten, terwijl zijn gedrag en innerlijk bestaan volstrekt niet deugt; nee, het Evangelie slaat veelmeer daarom een ieder elk steunsel naast Christus en de genade uit de hand, opdat de zonde niet meer over hem zou heersen. Het Evangelie predikt ons niet deswege, dat de Wet ons een lijk is, en wij lijken zijn bij de Wet door de dood van Christus, opdat wij de Wet Gods zouden vergeten en dezelve stoutelijk overtreden; maar opdat wij in waarheid innerlijk en uiterlijk naar de Geest van God in overeenstemming zijn zouden mét de Wet Gods, opdat uit God in Christus aan Geest alles aanwezig zij, wat wij der Wet niet kunnen aanbrenge.

Daarom willen wij er onverdeeld de aandacht op gevestigd hebben, dat het der prediking des Evangelies eigen is, allerwege haken en voetangels te leggen, opdat aan een mens althans verkondigd en betuigd zij, dat men werkelijk heeft wat het Evangelie geeft, indien men het heeft. Want gewis, er is niets gevaarlijker in de wereld dan de zekerheid en gerustheid des vleses, waarbij de mens zich vermeit in het dierbare

Evangelie, zich warmt bij deszelfs gloed, en bij dat al het lieve ik streelt en vleit, de wereld dient en het vlees verzorgt met zijn begeerlijkheden. Onze God heet niet te vergeefs een ijverig, een jaloers God; Hij kan een mens wel zo overstorten met zijn liefde, dat hij geen kisten en kasten genoeg heeft, om alle heilsgoederen te bergen, die hij ter genieting ontvangt, en het gaat, met dit al, nochtans ten laatste in de dood; en de mens, die zich op het Evangelie had beroemd en verheven, bevindt zich eindelijk in de afgrond der hel! De liefde van God is een eigenaardige liefde: zij vertedert en zij verhardt. Zij wreekt zichzelf op het einde allerververschrikkelijkst aan hen, die wanen bij zo'n liefde te kunnen doen en drijven wat zij maar willen. Wie door zo'n liefde niet verbrijzeld wordt, wie zichzelf niet verloochent, zichzelf, de wereld en eigen lusten en begeerten niet varen laat, die zal zich aan het einde bedrogen vinden zo gewis, als God een God der heiligheid is, Die ons overal in Zijn woord voorhoudt: *"Wordt heilig, want Ik ben heilig."*

De Galaten hadden het wel getoond, dat, bij al hun roemen: "Wij zijn van Christus", het vlees bij hen in heerlijkheid leefde, en dat zij voor het vlees en deszelfs bewegingen en begeerlijkheden (hartstochten en begeerten). Een hemel hebben wilden. In zover zij meenden, aan het vlees alles te kunnen toegeven, was het Evangelie hun lief en dierbaar; bij dat alles bleven zij hangen aan de wet in die zin, dat zij de wet met het Evangelie verwarden; want zij hielden zich voor zulken, die de wil van God deden en doen wilden. Daar leefde dan nu, ondanks allen roem in het Evangelie, het vlees, en men liet aan zijn lusten en begeerten de vrije teugel, zoals dit openbaar werd in allerlei werken des vleses, bijzonder ook wel daarin, dat een ieder zichzelf voor iets bijzonders biedt, weswege de Apostel spoedig op hetgeen hij hier gezegd heeft laat volgen: "Laat ons niet zijn zoel; vers van ijdele eer, elkander tergende, elkander benijdende" (Vers 26). En ziet, daarom, omdat het bij de Galaten zo uitzag, schreef de Apostel niet: "Gij zijt van Christus", maar "die van Christus zijn."

Wat beweert nu de Apostel van degenen, die "van Christus" zijn? Hij zegt dit van hen: dat zij het vlees gekruisigd hebben met de bewegingen en begeerlijkheden. Daaraan konden nu de Galaten zichzelf beproeven, of zij van Christus waren, evenals een ieder van onze zich daaraan toetsen kan. Het baat mij weinig, dat ik "Heere, Heere" zeg, als ik niet doe de wil mijns Heeren. En dit is wel bovenal de wil van Mijn Heer, dat ik de staf over mezelf breek, en dat ik mij, waar Zijn woord en gebod komt, daaraan onderwerp. Bij het vlees, waarvan de Apostel hier spreekt, hebben wij niet te denken aan het lichaam, zoals de monnikentheologie dat voor het "kruisigen van het vlees" verklaart, dat een mens zijn arme lichaam waarover hij niet eens heer is, omdat het Gods eigendom is, Die het geschapen heeft, geweld moet aandoen, het moet geselen en mishandelen, nee, maar het vlees, waarvan de Apostel hier spreekt, is het innerlijk-bedorven-zijn, dat er zelfs door gevoed wordt, waar men het uiterlijke lichaam geweld aandoet. Het is het vrome vlees; het is des mensen inwendig bestaan, zijn wezen, zijn hoogmoed en zijn vermetelheid tegen God en Diens heilig gebod. Het is des mensen lieve ik, dat zich aan Gods macht en gezag onttrekt, om eigen wegen te bewandelen, en Gods Waarheid tot zich te rukken, ten einde zichzelf te handhaven. Dit "ik" heeft zijn bewegingen en begeerlijkheden, driften en lusten, die allen daarop uit zijn te doen wat dat "ik" voor recht en goed houdt. Dit "ik" wil "ik" blijven; dat wil zeggen, het wil niet buigen noch zich schikken naar Gods goede en heilzame geboden; de Wet zal maar zo veel gelden, als het "ik" er van vervullen kan, om daarbij "ik" te blijven, er zich mee te voeden en er van te leven. Het wil de wet bij anderen handhaven, opdat het zelf des te meer verkrijge wat het begeert. Mozes zeide herhaalde malen tot het volk Israël: u bent een hardnekkig, een halsstarrig volk. Dat "ik" wil zich de nek, de hals niet laten breken, het wil die niet krommen onder het zachte juk van Christus. Waar dat "ik" naar staat, dat moet het hebben. Christus, de hemel, de zaligheid, het Woord, de genade, het moet alles voor dat "ik" wezen. De vleespotten van Egypte, water, brood, klederen, schoenen en wat dat "ik" nog meer van het zichtbare begeert, op dat alles is het "ik" uit. Wat dat "ik" vaststelt, bepaalt, gebiedt, dat moet gedaan zijn, en God, de grote, de volzalige God moet in het huis blijven, om dit lieve "ik" te zegenen, en zo niet, dan moet Hij de deur uit; eerder moet God sterven, dan dat het "ik" sterven zou; en Christus én genade, én Wet en gebod moeten volstrekt geen betekenis hebben, indien het "ik" er bij zou moeten te gronde gaan. In honderd

gevallen, zo goed als in één, heeft het vlees allerlei verontschuldgingen, om de daden van het "ik" als recht-gedaan te handhaven. Zulk vlees met zijn bewegingen en begeerlijkheden hebben degene gekruist, die "van Christus" zijn. verstaat u het, dat zij zulk vlees gekruist hebben? Bent u "van Christus", dan hebt u wegen doorgemaakt, waarin de harde nek is gebroken geworden. Men wordt weliswaar niet "van Christus" door iets, dat van onze zijde zou voortgekomen of geschied zijn; men is "van Christus" geworden enkel en alleen door een daad Gods. Degenen, die Christus zijn ingelijfd geworden, zijn Hem van de Vader gegeven, en Zijn Gemeente is de Zijnen geworden in de eeuwige Raad, die tot onze zaligheid is genomen. Hij, Christus, heeft Zichzelf Zijn Gemeente gekocht in Zijn dierbaar bloed. Toen Hij geboren werd uit een vrouw, droeg Hij Zijn Gemeente in Zich; toen Hij aan het kruis leed en stierf, leed en stierf Zijn Gemeente met Hem, naardien Hij voor haar leed en stierf; toen Hij opgewekt werd van de doden, toen Hij ten hemel voer en daar gekroond werd met de zegen der volheid des Heiligen Geestes, toen voer Zijn Gemeente met Hem ten hemel, werd in Hem gezet ter Rechterhand der Majesteit en in Hem gezegend van God met alle geestelijke zegeningen in hemelse goederen. Maar zij, die "van Christus" zijn, hebben bij dat alles een tijd gekend, waarin het van hen heette: U, die dood waart door de misdaden en de zonden, heeft Hij met Christus levend gemaakt; een tijd, waarin door Heilige Geest hen dat alles is toegeëigend geworden, wat de Heere uit hen gemaakt heeft; een tijd, waarin het van hen heet: u zult leven, ja, u zult leven! Daar is nu Christus geenszins werkeloos in de Zijnen. Men heeft het wel ondervonden, hoedanig de macht der zonde is, wel ervaren, dat Gods geboden zich maar niet zo laten overtreden, dat een mens daarbij rust zou kunnen hebben, dat hij zich kant tegen Gods heilige Wet en zondigt met opgeheven schild; men heeft het wel ondervonden, wat het zeggen wil: als bij het oorlapje gerukt te zijn uit de kaken des duivels. Daarom is ook aan het lieve ik de harde nek wel gebroken; het vlees met de bewegingen en begeerlijkheden is wel gekruist bij degenen, die "van Christus" zijn. Zij hebben het zelf gekruisigd, dat vlees, dat lieve "ik" met zijn wil, met zijn bewegingen, zijn doen en drijven, zijn richten en beweren. Ja, het is wel door harde wegen heengegaan. Want God weet de Zijnen wel klein te maken, ja klein te stoten en te vermorzelen. Hij heeft middelen en wegen genoeg, om de Zijnen te vermurwen. Deswege spreekt ook David zo dikwijls in de Psalmen van de verootmoedigingen Gods, welke hem groot gemaakt hebben. De Heilige Geest zal er wel voor zorgen, dat zij, die "van Christus" zijn, zodanig een hart ontvangen, dat alleen dit liefheeft: niet, dat het vlees leve, maar dat Christus in hen leeft, en dat niet hun "ik" blijve regeren en heerse met zijn bewegingen en begeerlijkheden, maar dat God Góð blijft. Of is dan daar, waar het heet "die van Christus zijn", Christus een holle frase een ijdele naam? Nee, geenszins. Wie van een koning is, die leeft aan het hof, en heeft van de koning al wat hij behoeft, opdat het openbaar zij, dat hij van de koning is. En wie "van Christus" is, daar immers Christus "Gezalfde" betekent, die heeft van Hem de zalving. Heeft die zalving geen werking? Immers ja, zij maakt week wat hard is; zij heelt wat verbroken is; zij maakt een vriendelijken, vrolijken, moedigen mens, een mens, die zich wat laat gezeggen, en waar hij het bevel Gods hoort, daar buigt hij zich dadelijk, hij kromt en schikt zich onder zo'n bevel. Want wat meent gij, dat Christus het eerst bij de Zijnen doet? Hij richt de Wet weer bij hen op, zodat de liefde van God en van de naasten wat de hoofdsom is der geboden Gods in hen woont en leeft, zodat zij volstrekt niet meer naar zichzelf vragen, maar alleen naar hetgeen Gods en van de naasten is. Zij kennen geen andere Wet dan deze, die met één woord wordt aangeduid, en dat woord heet: *liefde*.

Wie eenmaal verloren was en gered is geworden, indien hij van Christus is, zo is hij daarop uit, het verlorene te redden, de verkeerde terecht te helpen. Van de eigen ellende zich volkomen bewust, weet hij van geen ander recht dan om te behoeden en te behouden, te dragen en te verdragen, zachtmoedig en toegeeflijk te zijn, zichzelf in geen dele te behagen, in tegendeel zichzelf te verloochenen, om allen alles te zijn, of het nog dien, die op de verkeerde weg is, mocht strekken tot gerechtigheid en zaligheid. Wie "van Christus" is, kent geen andere gerechtigheid dan de gerechtigheid van Christus, en geen andere vroomheid dan het eigen ik in de dood te geven, opdat het Ik Gods, het Ik van Christus leve, en opdat de naaste leve en het goed hebbe in Gods goedertierenheid en gerechtigheid. Zijn ganse gedrag is tot stichting van de naaste, dat allen mogen gekomen zijn tot de kennis van Christus en van God, tot een volkomen man, tot de mate der grootte der volheid van Christus. Maar nu zegt de Apostel niet, dat die, welke van

Christus zijn, het vlees met zijn bewegingen en begeerlijkheden kruisigen, maar dat zij het gekruisigd hebben; daaruit moeten wij leren, hoe wij er dan toch toe gekomen zijn, dat het vlees gedood, het lieve ik verbrijzeld, de harde nek gebroken is. Want er is wel niemand onder ons, die er opzettelijk op uit is, dat het lieve ik in plaats van Christus in hem leve. Veelmeer wil niemand het weten, dat het lieve ik in hem leeft, dies poogt dan ook een ieder, op zijn wijze, aangezien te worden als iemand, die zichzelf verloochent. Immers met dat kleine woordje: die hebben gekruisigd, wil de Apostel ons leren, dat uit het pogen om zichzelf te verloochenen niets wordt, dat van het "doden van het vlees met deszelfs bewegingen en begeerlijkheden" niets komt, in zover wij naast Christus de Wet er bij willen nemen. Christus en Belial hebben geen gemeenschap met elkander, en niemand mag twee heren dienen. Wie van Christus is, die heeft het vlees met zijn bewegingen en begeerlijkheden gekruisigd, en dat maar alleen deze, want hij neemt het uit de volheid van Christus; en in zodanige gestalte is Christus in hem levende, dat hij niet meer kan zoeken wat zijns is, maar wat des anderen is. Wederom, als de Apostel spreekt van kruisigen, dan bedient hij zich van een eigenaardige uitdrukking, evenals wanneer hij elders schrijft, dat de wereld hem gekruisigd is en hij der wereld (Gal. 6:14); want hij wil daarmee zeggen, dat zij, die van Christus zijn, het vlees, het lieve ik verfoeien en aan de schandpaal van het kruis van Christus genageld hebben, zodat het vlees in geen dele bij hen de eer zou hebben, alsof het iets zou gelden of enige gerechtigheid zou hebben voor God of voor de mensen. Zo'n verfoeid-hebben van het vlees, waarbij een mens aan zichzelf zo min behagen heeft, als Christus aan Zichzelf, hebben zij van Christus geleerd. Zij roemen alleen in het kruis van Christus, zijnde Deze de hoogste Macht en de hoogste Wijsheid.

En waarlijk, het mag wel een kruisigen genoemd worden, want toen David zich door een Simeï liet vloeken en met stenen werpen, terwijl bij hem de macht was deze te doden, en de verwijten, die Simeï de koning deed, alleszins onrechtvaardig waren, toen was dit voor David in waarheid een kruisigen van het vlees, evenals het een kruisigen van het vlees is, als men afstand gedaan heeft van alle aanspraak op vroomheid, macht en vermogen; en het ook een kruisigen is van het vlees, twee mijlen te gaan met iemand, die ons dwingt één mijl met hem te gaan; of ook, onze vijanden en die ons allerlei in de weg leggen lief te hebben en te zegene en voor hen te bidden; en het ook een kruisigen is van het vlees, afstand te doen van alle zelfverdediging, ook waar men het hoogste recht ter wereld heeft of anders allerlei middelen vrijelijk daartoe zou mogen aanwenden, en dat alleen opdat de naaste toegebracht en opgewekt worde, om met ons God te loven en Christus te verheerlijken in enigheid des Geestes in de band der liefde.

Maar dit "gekruisigd-hebben-van-het-vlees" is in generlei opzicht iets eigenwillige; het is veelmeer de liefde van Christus, welke degenen, die van Christus zijn, dringt en drijft, zodat zij volmaakt zijn, gelijk hun Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is. Aan hetgeen er gezegd is moogt u uzelf beproeven, mijn Geliefden, of u van Christus zijt. Ik heb u voorgehouden en het u ook uitgelegd, hoe het ten opzichte van de wetten en de geboden Gods en ten aanzien van de wandel in dezelve gesteld is. Ik heb dit gedaan met het oogmerk, der eigengerechtigheid een dodelijke wonde toe te brengen. U dan, die de Waarheid wilt, die het met beide ogen gezien, ook met beide handen getast hebt, hoe heel het conform-gemaakt-zijn-aan-de-Wet, alsmede de ganse wandel in Gods geboden inderdaad en waarachtig alleen daar is, waar men in Christus en in Zijn gerechtigheid gevonden wordt, m. a. w. waar men niet met werken Omgaat, maar gelooft, u doet het op uw eigen verantwoordelijkheid, als u niet dienovereenkomstig ook wandelt.

Ik word het, helaas, maar al te veel gewaar, hoe bijna een ieder slechts aan zichzelf denkt en zichzelf vleit: "ik, maar ik word zalig"; en hoe hij zijnen naaste dra overboord werpt, als deze aan zijn ik ook maar het geringste in de weg legt. Ik word het, helaas, maar al te zeer gewaar, hoe bij velen, bijkans bij al hun doen en laten, in heel hun gedrag het lieve ik en wat daarmee samenhangt de hoofdrol speelt. Daarom zult u mee naar huis nemen het Apostolische woord: van Christus zijn, hebben het vlees gekruisigd met zijn bewegingen en begeerlijkheden." Die van Christus zijn, hebben Christus lief, hebben God lief in

waarheid, en niet hetgeen vergankelijk is, om het daarin te zoeken naast Christus; ook verloochenen zij zichzelf niet, om zichzelf te verloochenen, opdat het lieve ik nochtans blijve, maar zij verloochenen zichzelf, omdat alleen de Naam Jezus in hen leeft én de naaste, de broeder.

Indien nu iemand denkt: als het met de zaak zo staat, dan ben ik niet van Christus, want ik vind het niet, dat ik het vlees met de bewegingen en begeerlijkheden gekruist heb, dan wens ik hem van hart geluk met zodanige bekentenis; immers als hij zichzelf niet wil kennen als een vrome, maar als een goddeloze, en hij deswege ook als een zodanige God gelooft, terwijl het hem daarom te doen is, dat niet zijn "ik", maar Gods "Ik", niet zijn wil en rijk, maar de genade en het bloed van Christus hoog geroemd en verheerlijkt zij, dan zal hij de nek van het lieve ik zelf wel breken en zeggen: uit is het met uw trotseren mokken en morren, niet de vrome duivel zal hier heer wezen, maar de ontferming Gods over mij en de mijnen. Immers wie van Christus is, wie de liefde tot de verlorene en verdoemenswaardige in waarheid gesmaakt heeft, en het dus weet wat al het zichtbare te betekenen heeft, die heeft zichzelf, het vlees, het lieve ik, met al wat het wil en begeert, vrijwillig aan het kruis geslagen, en buigt zich juist met dit te doen, waartoe hij geroepen is, onder het juk van Christus, in de hoop der eer en der heerlijkheid bij God. AMEN

Deze leerrede is gehouden te Elberfeld de 8. Augustus 1847 des voormiddags.